



ผลการใช้กระบวนการให้การศึกษผู้ปกครองแบบกลุ่ม
ที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล
EFFECTS OF USING GROUP PARENT EDUCATION PROCESS
IN PROMOTING SELF - DISCIPLINE FOR PRESCHOOLERS

นางสาวณปภัช จิงแยมป์น

Napapach Jungyampin

อ.ดร.ปัทมาศิริ ธีรานุรักษ์ จารุชัยนิวัฒน์

Pattamasiri Teeranurak Jaruchainiwat, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กระบวนการให้การศึกษผู้ปกครองแบบกลุ่มที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ ด้านการสร้างควมไว้วางใจ ด้านการเป็นแบบอย่าง และด้านการใช้วิธีการเชิงบวก ตัวอย่างประชากร คือ ผู้ปกครองนักเรียนอายุ 3-6 ปี ที่กำลังศึกษาในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนอนุบาลธีรานุรักษ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา กระบวนการให้การศึกษผู้ปกครองแบบกลุ่ม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การสร้างความเข้าใจร่วมกัน ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ และขั้นที่ 3 การสรุปการเรียนรู้

ผลการวิจัย พบว่า หลังการทดลอง ผู้ปกครองมีคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลสูงกว่าก่อนทดลอง โดยมีคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลในด้านการใช้วิธีการเชิงบวกเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือด้านการเป็นแบบอย่าง ด้านการสร้างควมไว้วางใจ และด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจตามลำดับ

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: moobin_normane@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: pattamasiri.t@chula.ac.th

ISSN1905-4491

Abstract

The purposes of this research were to study on effects of using group parent education process in promoting self-discipline for preschoolers in 4 aspects include treating children with understanding, building trust, modeling and using positive methods. The samples were 10 parents of preschool children age's three to six in the second semester of academic year 2014 from Teeranurak kindergarten under the Office of the Private Education. The research instrument was the evaluation form for parents' behavior in promoting self-discipline for preschool. The group parent education process consists of 3 steps, builds common understanding, operations and summary of learning. The data was statistically analyzed by using the mean, standard deviation and content analysis.

The research findings were as follows after the experiment, the parent had higher score in promoting self-discipline for preschooler than before the experiment. Considering of parent' behavior in promoting self-discipline for preschooler was using positive method the highest, followed by the modeling, the building trust and treating children with understanding respectively.

คำสำคัญ: กระบวนการให้การศึกษผู้ปกครองแบบกลุ่ม / การส่งเสริมวินัยในตนเอง / เด็กวัยอนุบาล

KEYWORDS: GROUP PARENT EDUCATION PROCESS / PROMOTING SELF – DISCIPLINE / PRESCHOOLER

บทนำ

ครอบครัวเป็นแกนหลักในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการเด็กให้สามารถเติบโตได้อย่างมีคุณภาพและเต็มตามศักยภาพ พ่อแม่ผู้ปกครองจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กปฐมวัยในช่วงอายุ 0-5 ปี (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) เนื่องจากพ่อแม่เป็นครูคนแรกที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ เป็นคนดีของชุมชน สังคม และเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556)

วินัยเป็นพื้นฐานการพัฒนาตนด้านศีลธรรม จริยธรรมและทักษะทางสังคม การมีวินัยในตนเองจะทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ดี อดทนต่อความยากลำบาก ดำเนินชีวิตอยู่ในหนทางที่ถูกต้อง อยู่ในกฎระเบียบ พัฒนาตนเองและใช้ศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2542) วินัยในตนเองหมายถึง การที่บุคคลเลือกกระทำการต่างๆ โดยสมัครใจ ไม่ถูกบังคับหรือควบคุม ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องไม่ขัดกับกฎกติกาและความสงบสุขของสังคม (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ อ้างถึงใน นฤมล เนียมหอม, 2543) นอกจากนี้ (Barbara, 1990) ยังให้ความหมายของวินัยในตนเอง ว่าเป็นความสามารถของบุคคลที่จะปฏิบัติตนและมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความการตัดสินใจของตนเองภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และสถานการณ์แวดล้อมอย่างเหมาะสมโดยไม่ได้เกิดจากข้อบังคับหรือการควบคุม

ปัญหาการฝึควินัยในตนเองให้กับเด็กเกิดจากความเข้าใจที่คาดเคลื่อนของพ่อแม่และผู้อบรมเลี้ยงดู (นฤมล เนียมหอม, 2543) เกิดจากการเลี้ยงลูกแบบตามใจ คิดว่าลูกยังเล็กเกินไปที่จะได้รับการฝึกให้มีวินัย และเกิดจากการเลี้ยงลูกแบบเข้มงวดเกินไป พยายามจัดการและควบคุมลูกในทุกๆเรื่อง ทั้งด้านความคิด การตัดสินใจและการกระทำ จะส่งผลให้ลูกเกิดความรู้สึกอึดอัด ขาดความมั่นใจในตนเอง และสั่งสมจนเกิดเป็นพฤติกรรมต่อต้าน กลายเป็นเด็กเกรและก้าวร้าวเมื่อเด็กโตขึ้น เด็กขาดความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เอาแต่ใจตนเอง ไม่เห็นความสำคัญของเหตุผลและกฎเกณฑ์ต่างๆ ไม่มีความอดทนและไม่สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2542)

การสอนให้เด็กมีวินัยในตนเอง พ่อแม่จะต้องเป็นผู้ช่วยเหลือเด็ก เพื่อให้เด็กสามารถบังคับตนเองและควบคุมตนเองได้ดีโดยไม่ต้องมีผู้อื่นหรือกฎเกณฑ์อื่น ๆ มาคอยควบคุม (อุมาพร ตรีงคสมบัติ, 2542) พ่อแม่ควรเป็นแบบอย่างที่ดี มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับคำพูดเพื่อให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมในทางที่ถูกที่ควร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) รวมทั้งควรแสดงความชื่นชมหรือการให้รางวัลเมื่อเด็กทำความดี และใช้วิธีแก้ปัญหาเชิงบวก สอดคล้องกับ อีร์ ฉลาดแพทย์ (2556) ที่กล่าวถึงแนวทางการฝึกลูกให้มีวินัยในตนเองดังนี้ 1) การเป็นแบบอย่างความมีวินัย 2) ความสม่ำเสมอต่อเนื่อง 3) การพูดชักจูงให้เด็กปฏิบัติตาม 4) การชมเชยและให้กำลังใจ 5) การแก้ปัญหาด้วยวิธีการเชิงบวก หลีกเลี่ยงการลงโทษ 6) การแสดงความไว้วางใจและให้ความรัก

โรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่จะมีวิธีการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่และมีวินัยในตนเองด้วยวิธีการและกิจกรรมที่หลากหลาย แต่การฝึกวินัยจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหากมีการฝึกอย่างต่อเนื่องและเป็นไปในแนวทางเดียวกันทั้งที่บ้านและโรงเรียน การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองในการฝึกวินัยกับลูกที่บ้าน มักจะใช้วิธีให้ความรู้กับผู้ปกครองผ่านแผ่นพับความรู้ จัดหมายข่าวและป้ายนิเทศ สื่อสารเป็นรายบุคคลผ่านสมุดสื่อสารและการสนทนากับผู้ปกครองขณะมารับส่งเด็ก แต่ยังคงพบว่าพ่อแม่ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังคงมีปัญหาในการฝึกวินัยให้กับเด็กที่บ้าน และยังคงมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับหลักการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็ก เช่น ใช้วิธีการลงโทษ และใช้อารมณ์ในการฝึกวินัยกับเด็กรวมทั้งขาดความสม่ำเสมอในการฝึกวินัย ทำให้เด็กไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างถาวรไม่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมให้อยู่ในกฎกติกาได้ด้วยตนเอง ซึ่งหากปล่อยทิ้งไว้จะส่งผลให้เด็กเติบโตเป็นผู้ที่ไม่มีวินัย

แคมเบลล์และปาล์ม (Campbell and Palm, 2003) ได้นำเสนอวิธีการเรียนรู้และให้การสนับสนุนผู้ปกครองโดยใช้การให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของผู้ปกครอง พ่อแม่จะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างหลากหลายในเรื่องการเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการให้กับลูก โดยมีผู้นำกลุ่มเป็นผู้ช่วยเหลือและให้แนวทางแก่พ่อแม่ในการพัฒนาลูกของตนเอง ช่วยให้พ่อแม่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ทักษะและเจตคติในการอบรมเลี้ยงดูลูก ซึ่งเมื่อผู้ปกครองเกิดความเข้าใจในหลักการและวิธีการต่างๆ แล้ว จะทำให้ผู้ปกครองสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการจัดการกับสถานการณ์ต่างๆได้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาข้อมูลต่างๆ รวมทั้งสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กในวัยอนุบาล ในด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ การสร้างความไว้วางใจ การเป็นแบบอย่าง และการใช้วิธีการเชิงบวก เพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เกิดการเปลี่ยนแปลงตนเองทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ มีพฤติกรรมในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลการใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลในด้าน การปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ การสร้างความไว้วางใจ การเป็นแบบอย่าง และการใช้วิธีการเชิงบวก

สมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานของการวิจัย คือ หลังการทดลองผู้ปกครองมีคะแนนการประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลสูงกว่าก่อนทดลอง

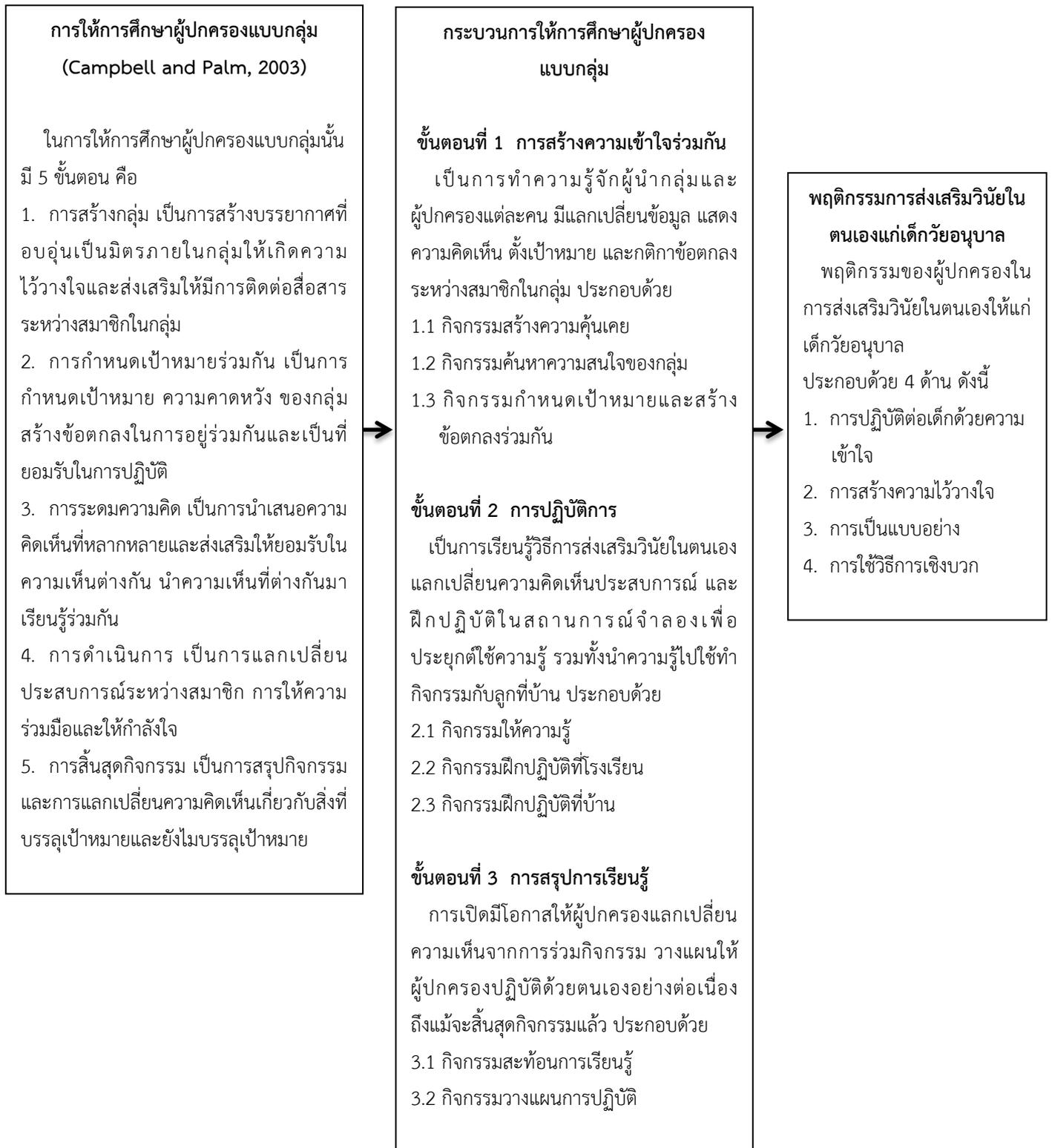
วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียววัดสองครั้ง (The One-Group Pretest-Posttest Design) ใช้ระยะเวลาในการดำเนินงาน 8 สัปดาห์ มีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

การศึกษาค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยศึกษาหลักการ แนวคิด และขั้นตอนของกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มรวมทั้งแนวทางและบทบาทผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลจากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสังเคราะห์ และพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่องผลการใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล



การกำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองนักเรียนอายุ 3-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลธีรานุรักษ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร

2) ตัวอย่างประชากร คือ ผู้ปกครองนักเรียนอายุ 3-6 ปี ที่กำลังศึกษาในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลธีรานุรักษ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน เป็นผู้ปกครองที่สมัครเข้าร่วมกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม โดยมีเกณฑ์ในการรับสมัคร ดังนี้

- (1) ผู้ปกครองเป็นผู้ดูแลหลักในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก
- (2) ผู้ปกครองมีเวลาทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่บ้านอย่างน้อยวันละ 2 ชั่วโมง
- (3) ผู้ปกครองยินดีเข้าร่วมกระบวนการและสามารถเข้าร่วมทำกิจกรรมได้ตลอดกระบวนการ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลใน 4 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ การสร้างความไว้วางใจ การเป็นแบบอย่าง และการใช้วิธีการเชิงบวก

การจัดทำแผนการจัดกิจกรรม

ผู้วิจัยทำแผนการจัดกิจกรรมการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มเกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

1) การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการให้การศึกษาผู้ปกครองเรื่องการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล มีขั้นตอนดังนี้

(1) ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ และขั้นตอนของกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม นำมาสังเคราะห์เป็นกิจกรรมของกระบวนการแต่ละขั้นตอน และจัดทำแผนการจัดกิจกรรมจำนวน 8 แผน มีรายละเอียดครอบคลุมกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน กิจกรรมการให้ความรู้ผู้ปกครอง กิจกรรมฝึกปฏิบัติที่โรงเรียน และกิจกรรมฝึกปฏิบัติกับลูกที่บ้าน โดยแผนการจัดกิจกรรมครั้งนี้ ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนและรายละเอียดในการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์ และการประเมินผล

(2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กวัย 3-6 ปี และแนวทางการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กวัยอนุบาลและนำมาจัดทำเอกสารประกอบการให้ความรู้ผู้ปกครอง ประกอบด้วย 6 เล่ม ได้แก่ เอกสารความรู้เรื่องกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม พัฒนาการเด็กวัย 3-6 ปี แนวทางในการสร้างความไว้วางใจให้กับเด็กปฐมวัย วิธีการเป็นแบบอย่างในการส่งเสริมวินัยในตนเอง การส่งเสริมวินัยด้วยวิธีการเชิงบวก และสมุดบันทึกการฝึกปฏิบัติกับลูกที่บ้าน

2) การตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรม

ผู้วิจัยนำแผนการจัดกิจกรรมเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของกิจกรรม และความสอดคล้องระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์ และการประเมินผล และนำมาปรับปรุงแก้ไข

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

1) การพัฒนาเครื่องมือ

(1) ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำมากำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับในการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล

(2) สร้างแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาล มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ ครอบคลุมพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเอง 4 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ การสร้างความไว้วางใจ การเป็นแบบอย่าง และ การใช้วิธีการเชิงบวก

2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการนำแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาล เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสมของข้อความถาม และความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับข้อความถามแต่ละข้อ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอนี้ แล้วจัดทำเป็นแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาลฉบับสมบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1) ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองของผู้ปกครอง โดยให้ผู้ปกครองทำแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาล ก่อนเข้าร่วมกระบวนการ

2) ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยจัดกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มเกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาลตามแผนที่จัดทำขึ้น ใช้เวลา 8 สัปดาห์ แต่ละสัปดาห์ใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันที่โรงเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นกิจกรรมการให้ความรู้ผู้ปกครอง การประยุกต์ใช้ความรู้ในการวิเคราะห์สถานการณ์และกรณีตัวอย่าง การฝึกปฏิบัติที่โรงเรียน และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกัน และให้ผู้ปกครองฝึกปฏิบัติร่วมกับเด็กที่บ้านตามที่ได้รับมอบหมายสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการเข้าร่วมกระบวนการทั้งหมด 40 ชั่วโมง

3) หลังการทดลอง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองของผู้ปกครอง โดยให้ผู้ปกครองทำแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองสำหรับเด็กวัยอนุบาลฉบับเดียวกับก่อนทดลองหลังเข้าร่วมกระบวนการครบ 8 สัปดาห์

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมตนเองของผู้ปกครอง โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม และนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กวัยอนุบาล โดยภาพรวมก่อนทดลองและหลังทดลอง พบว่า ผู้ปกครองมีคะแนนพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กวัยอนุบาลเพิ่มขึ้น 1 ระดับ โดยก่อนเข้าร่วมกระบวนการผู้ปกครองมีพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองอยู่ในระดับ มาก และหลังเข้าร่วมกระบวนการผู้ปกครองมีพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กก่อนทดลองก่อนทดลองและหลังทดลอง

ผลการทดลอง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การเปลี่ยนแปลงระดับพฤติกรรมของผู้ปกครองหลังการทดลอง
	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	
ความสามารถในการส่งเสริมวินัยในตนเอง	3.58	มาก	4.54	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น

2. การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้เด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังทดลองจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ปกครองมีคะแนนพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กวัยอนุบาลในด้านการใช้วิธีการเชิงบวกเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการเป็นแบบอย่างด้านการสร้างความไว้วางใจ และด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กก่อนทดลองเป็นรายด้าน ก่อนทดลองและหลังทดลอง

ความสามารถในการส่งเสริม	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	การเปลี่ยนแปลงระดับ
-------------------------	--------------	--------------	---------------------

วินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	พฤติกรรมของผู้ปกครอง หลังการทดลอง
การใช้วิธีการเชิงบวก	3.27	ปานกลาง	4.61	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น
การเป็นแบบอย่าง	3.42	ปานกลาง	4.46	มาก	เพิ่มขึ้น
การสร้างควมไว้วางใจ	3.93	มาก	4.65	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น
การปฏิบัติต่อเด็กด้วยความ เข้าใจ	3.73	มาก	4.46	มาก	คงที่

3. การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กวัยอนุบาลจำแนกเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังทดลอง พบว่าผู้ปกครองทุกคนมีคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น โดยผู้ปกครอง 7 คน มีระดับคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 1 ระดับ และหลังจากเข้าร่วมกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่ม ผู้ปกครอง 3 คน มีคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด และผู้ปกครอง 7 คน มีคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมวินัยในตนเองอยู่ในระดับ มาก โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กอนุบาลเป็นรายบุคคลก่อนทดลองและหลังทดลอง

ชื่อผู้ปกครอง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		พฤติกรรมของผู้ปกครอง หลังการทดลอง
	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	แปลผล	
1. ผู้ปกครองน้องน้อยเอิน	2.30	น้อย	4.50	มาก	เพิ่มขึ้น 2 ระดับ
2. ผู้ปกครองน้องเอม	2.97	ปานกลาง	4.45	มาก	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
3. ผู้ปกครองน้องอิง	3.22	ปานกลาง	4.32	มาก	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
4. ผู้ปกครองน้องแอฟ	3.35	ปานกลาง	4.37	มาก	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
5. ผู้ปกครองน้องอีฟ	3.70	มาก	4.60	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
6. ผู้ปกครองน้องแอม	4.15	มาก	4.77	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
7. ผู้ปกครองน้องอาย	4.32	มาก	4.87	มากที่สุด	เพิ่มขึ้น 1 ระดับ
8. ผู้ปกครองน้องอุ้ม	3.65	มาก	4.50	มาก	คงที่
9. ผู้ปกครองน้องออม	4.05	มาก	4.50	มาก	คงที่
10. ผู้ปกครองน้องอิม	4.15	มาก	4.50	มาก	คงที่

อภิปรายผล

ผลของการใช้กระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มที่มีต่อการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กวัยอนุบาล พบว่าคะแนนพฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้เด็กวัยอนุบาลในด้านการใช้วิธีการเชิงบวกมีคะแนนเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือด้านการเป็นแบบอย่าง ด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ และด้านการสร้างความไว้วางใจ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การใช้วิธีการเชิงบวก

จากผลการทดลองพบว่าก่อนการทดลอง ผู้ปกครองมีคะแนนพฤติกรรมการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้เด็กวัยอนุบาลในด้านการใช้วิธีการเชิงบวกอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยหลังการทดลองผู้ปกครองมีคะแนนพฤติกรรมการส่งเสริมวินัยในระดับ มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองมีการพัฒนาตนเองในด้านการใช้วิธีการเชิงบวกในการส่งเสริมวินัยได้มากกว่าด้านอื่น นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีพฤติกรรมการดุ การใช้เสียงดัง และการตีเด็กลดลงหลังจากเข้าร่วมกระบวนการ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ (พรชูลี ลังกา, 2551) ที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการส่งเสริมวินัยให้กับเด็กของผู้ปกครองว่า ผู้ปกครองใช้การดุ การชู้ และตีเด็กน้อยลง แต่เลือกใช้วิธีการให้รางวัลและเบี่ยงเบนความสนใจเด็กให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากการใช้วิธีการเชิงบวกในการส่งเสริมวินัย ในตนเองให้กับเด็กเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล มีวิธีการและให้คำแนะนำที่ชัดเจนในการนำไปปฏิบัติ เช่น ตัวอย่างคำพูดที่ผู้ปกครองควรใช้กับเด็กแทนการห้ามหรือออกคำสั่งให้เด็กหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การใช้เทคนิคเรื่องการตั้งเวลา การให้เด็กมีส่วนร่วมในการเลือกกิจกรรมที่ต้องการปฏิบัติ หรือการบอกลำดับกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติแทนการบังคับให้ลูกทำตามที่พ่อแม่บอกให้ทำ ทำให้ผู้ปกครองสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้สู่การปฏิบัติได้ง่าย สามารถประยุกต์ใช้ได้หลากหลายสถานการณ์ รวมทั้งสามารถนำไปใช้ร่วมกับวิธีการอื่นๆได้ง่าย ทั้งยังตรงกับความต้องการของพ่อแม่ที่ไม่ต้องการทำร้ายจิตใจลูก และเป็นวิธีที่เด็กมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว ดังที่ (สำนักงานเลขาธิการการศึกษา, 2557) ได้กล่าวไว้ว่าวิธีการที่เป็นบวกมักเป็นวิธีการที่ได้ผล เพราะโดยทั่วไปพ่อแม่มีความหวังดีและไม่ต้องการทำร้ายเด็กทั้งกายและใจ พ่อแม่จึงควรใช้วิธีการ หลีกเลี่ยง อธิบายให้เด็กเข้าใจเหตุผล และให้เด็กอยากทำด้วยตนเองแทนการขู่บังคับ ประชด ดุว่า หรือตีเด็ก

ประกอบกับในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมผู้ปกครองให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการฝึกใช้วิธีการเชิงบวกมากกว่าวิธีการอื่นๆ เนื่องจากการทำกิจกรรมมีการยกตัวอย่างสถานการณ์เพื่อเป็นกรณีศึกษาให้ผู้ปกครองอย่างชัดเจน มีการใช้ภาพและคลิปวิดีโอประกอบการให้ความรู้ ซึ่งสังเกตได้จากการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมขั้นตอนที่ 2 ของกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วย 2 ระยะเวลา คือ ระยะเวลาที่ 1 การเรียนรู้ทักษะในการส่งเสริมวินัยในตนเอง ผู้ปกครองได้รับความรู้และเทคนิคการใช้วิธีการเชิงบวกในการส่งเสริมวินัยในตนเอง มีการเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และแสดงความคิดเห็นร่วมกัน พร้อมทั้งมีตัวอย่างสถานการณ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติกับเด็กที่บ้าน ทำให้ผู้ปกครองได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติและพบปัญหาด้วยตัวเอง ได้ฝึกบูรณาการความรู้จากประเด็นที่ศึกษาร่วมกันผ่านสถานการณ์จำลองต่างๆในระยะเวลาที่ 2 การวิเคราะห์สถานการณ์ ทำให้ผู้ปกครองได้ฝึกการวางแผนและเรียนรู้ที่จะคาดการณ์สถานการณ์ล่วงหน้า ฝึกเลือกวิธีการ และการใช้คำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เช่น การฝึกเลือกใช้เทคนิคการเตรียมตัวลูกก่อนไปห้างสรรพสินค้าเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทำให้เมื่อนำไปปฏิบัติในสถานการณ์จริง ผู้ปกครองสามารถเลือกใช้วิธีการในการส่งเสริมวินัยในตนเองได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น และเห็นว่าเด็กมีการตอบสนองต่อการปฏิบัติของพ่อแม่ไปในทางที่ดีขึ้น ผู้ปกครองจึงเกิดความตระหนักถึงความสำเร็จที่เกิดขึ้น เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งถือเป็นแรงกระตุ้นที่ดีที่ช่วยให้ผู้ปกครองต้องการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติต่อไป ลักษณะการเรียนรู้เช่นนี้มีความเหมาะสมกับลักษณะของการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ดังที่ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2542) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมให้การศึกษาแก่ผู้ปกครองควรมีลักษณะที่ทำให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน มีบทบาทเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมและสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง

2. ด้านการเป็นแบบอย่าง

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ก่อนเข้าร่วมกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มผู้ปกครอง มีพฤติกรรมความเป็นแบบอย่างแก่เด็กในการส่งเสริมวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จากการเก็บข้อมูลขณะทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีมุมมองข้ามการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างกับเด็กในเรื่องการมีความรับผิดชอบ เช่น การปฏิบัติตามคำพูดและรักษาสัญญาของตนเอง การรักษาเวลาและเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ซึ่งหลังเข้าร่วมกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มผู้ปกครองส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นในเรื่องการเป็นแบบอย่างว่า การฝึกวินัยให้กับเด็กควรเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงจากพ่อแม่และผู้ปกครองก่อน และการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นแบบอย่างกับเด็กได้นั้นสำคัญที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ (สำนักงานเลขาธิการการศึกษา, 2557) ได้กล่าวถึงการเป็นแบบอย่างไว้ว่า พ่อแม่ควรสนับสนุนให้ลูกได้ฝึกวินัยอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยมีพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่สำคัญ เช่นเดียวกับ (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2554) ที่กล่าวว่า พ่อแม่ถือเป็นต้นแบบในการปฏิบัติให้กับลูก ซึ่งหากพ่อแม่ตระหนักถึงความรับผิดชอบในข้อนี้ จะช่วยพัฒนาทั้งเด็กและตนเอง รวมทั้งพัฒนาครอบครัวให้เป็นครอบครัวที่เข้มแข็งได้

3. ด้านการสร้างควมไว้วางใจ

ผลการทดลองพบว่าก่อนเข้าร่วมกระบวนการ ผู้ปกครองมีระดับพฤติกรรมในการสร้างควมไว้วางใจกับเด็กอยู่ในระดับ มาก แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการสร้างควมไว้วางใจให้กับเด็ก โดยเฉพาะการแสดงความรักและให้ความอบอุ่น การระมัดระวังคำพูดและการกระทำของตนเองเพื่อไม่ให้ทำร้ายจิตใจหรือร่างกายของเด็ก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับแนวทางในการส่งเสริมวินัยในตนเองของ (Tom V. Savage, 1990) ที่กล่าวไว้ว่า การที่ผู้ใหญ่ให้ความรัก ความช่วยเหลือ แนะนำ และตอบสนองต่อเด็กเมื่อเกิดปัญหา รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้มีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเองจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะควบคุมตนเองและมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ หลังจากเข้าร่วมกระบวนการ ผู้ปกครองมีพฤติกรรมในเรื่องการสร้างควมไว้วางใจเพิ่มขึ้น และเด็กเกิดควมไว้วางใจในตัวผู้ปกครอง ยอมเชื่อฟัง และปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้ปกครองบอกมากขึ้น ทั้งนี้เพราะการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กและผู้ปกครองจะช่วยพัฒนาควมเชื่อมั่นที่เด็กมีต่อพ่อแม่และส่งผลทำให้เด็กต้องการทำพฤติกรรมที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น เพื่อให้พ่อแม่ผู้ปกครองแสดงความรักต่อตนเองมากขึ้นด้วย พฤติกรรมการสร้างควมไว้วางใจที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติเพิ่มมากขึ้น เช่น ให้ความสำคัญกับการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมหรือหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งเร้าในการกระตุ้นควมสนใจของเด็กสามารถช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่เรียบร้อยและปฏิบัติตามกติกาได้ดีขึ้นมาก ทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการเลือกและการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้ลูกมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น และยังส่งผลให้เด็กสามารถควบคุมตนเองและมีพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2542) ที่กล่าวไว้ว่าการที่พ่อแม่ผู้ปกครองมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการฝึกวินัยไปในทางที่ดีขึ้นจะส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยของเด็กให้มีวินัยมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

4. ด้านการปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจ

ก่อนเข้าร่วมกระบวนการผู้ปกครองมีระดับพฤติกรรมปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเข้าใจอยู่ในระดับ มาก แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติต่อเด็กโดยคำนึงถึงเด็กเป็นสำคัญ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพฤติกรรมจากกิจกรรมให้ความรู้ผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองมีพื้นฐานควมรู้และควมเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กวัย 3-6 ปี ทั้งเนื่องจากจากการปรึกษาพูดคุยกับแพทย์ประจำตัวของเด็ก การศึกษาหาควมรู้เกี่ยวกับพัฒนาการเด็กตั้งแต่ก่อนเข้าร่วมกระบวนการ โดยเฉพาะพัฒนาการด้านสติปัญญาและด้านอารมณ์

สังเกตเห็นได้จากการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน แต่ขณะเดียวกันพบว่าผู้ปกครองยังมีความรู้ และมีการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมของเด็กวัย 3-6 ปีก่อนข้างน้อย โดยเฉพาะเรื่องการให้เด็กช่วยเหลือตนเอง และการปฏิบัติกับเด็กเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หลังจากเข้าร่วมกระบวนการ ผู้ปกครองมีความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็กมากขึ้น มีการเปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือตนเอง และทำสิ่งต่างๆที่เหมาะสมกับความสามารถมากขึ้น ซึ่งเกิดจากการที่ผู้ปกครองเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกันในการปฏิบัติต่อเด็ก มีการเสนอแนวทางต่อกลุ่มเกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำในสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถในโอกาสต่างๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ(กมลรัตน์ ก่อกาญจนวงศ์, 2551) ที่กล่าวถึงความเข้าใจในเรื่องพัฒนาการเด็กที่เพิ่มขึ้นของผู้ปกครองว่า เกิดจากการที่ผู้ปกครองได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ทำให้ผู้ปกครองได้ตรวจสอบความรู้ด้วยตนเองและช่วยให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น แต่ผู้ปกครองมีข้อจำกัดในเรื่องความเร่งรีบในชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องในการส่งเสริมวินัยให้กับเด็กได้ เช่น การเร่งเด็กโดยไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือตนเองเท่าที่ควร หรือให้ความช่วยเหลือเด็กมากเกินไปเพราะความรีบเร่งในช่วงเวลาเช้า ทำให้การปฏิบัติในด้านนี้ยังมีข้อจำกัดและไม่เกิดการพัฒนาเท่าที่ควร สอดคล้องกับ (พระธรรมปิฎก, 2557) ได้กล่าวว่า การฝึกวินัยในตนเองควรเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่เร่งหรือรีบร้อน พ่อแม่ควรปฏิบัติตนในการฝึกวินัยให้แก่เด็กจนเป็นความเคยชิน ดังนั้นเมื่อมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาที่เร่งรีบซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองไม่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องในการส่งเสริมวินัยในตนเองให้กับเด็กได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผู้นำกลุ่มควรมีการศึกษาสภาพทั่วไปของผู้ปกครองที่เข้าร่วมกระบวนการ เพื่อให้มีความเข้าใจลักษณะเฉพาะและความแตกต่างของแต่ละครอบครัว ซึ่งจะช่วยให้ผู้นำกลุ่มสามารถเลือกสถานการณ์และกรณีตัวอย่างได้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาของกลุ่มผู้ปกครองมากขึ้น

1.2 บทบาทของผู้นำกลุ่มขณะทำกิจกรรมควรให้ความสำคัญกับการรับฟัง เห็นใจ ให้กำลังใจและเอาใจใส่ต่อสมาชิกในกลุ่ม เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เลือกหรือเสนอสถานการณ์ตัวอย่างด้วยตนเอง ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและช่วยกันแก้ไขปัญหา เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจและสามารถตอบสนองความต้องการเป็นรายบุคคลได้อย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

2.1 ควรมีการวิจัยที่นำกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มไปใช้ในการพัฒนาทักษะหรือความสามารถด้านอื่นๆของผู้ปกครอง ในการแก้ปัญหาหรือส่งเสริมพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็ก

2.2 ควรมีการวิจัยที่นำกระบวนการให้การศึกษาผู้ปกครองแบบกลุ่มเพื่อส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กปฐมวัยไปใช้ในการพัฒนาให้ความรู้ครู เพื่อให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการส่งเสริมวินัยในตนเองในแนวทางที่ถูกต้องและพัฒนาพฤติกรรมของตนเองในการส่งเสริมวินัยให้กับเด็ก

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลรัตน์ ก่อกาญจนวงษ์. (2551). ผลของการใช้กระบวนการประเมินพัฒนาการโดยใช้บริบทเป็นฐานที่มีต่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาล. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). แนวทางการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. สืบค้นจาก <http://admin.e-library.onecapps.org/Book/1230.pdf>
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). การศึกษาสำหรับผู้ปกครองเด็กปฐมวัย. เอกสารคำสอนสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีร์ ฉลาดแพทย์. (2556). *Habit of future successor* อุปนิสัยสร้างได้. กรุงเทพมหานคร; กู๊ดไลฟ์.
- นฤมล เนียมหอม. (2543). การสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย. สืบค้นจาก http://www.nareumon.com/index.php?option=com_content&task=view&id=4.
- พรชูลี ลังกา. (2551). ผลของการใช้โปรแกรมการให้การศึกษสำหรับผู้ปกครองในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กวัยอนุบาลโดยใช้รูปแบบ SECI. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พระธรรมปิฎก. (2557). *วินัยเรื่องใหญ่กว่าที่คิด*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร; มูลนิธิพุทธธรรม.
- สำนักงานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. *หลักสูตร/คู่มือ ค่ายครอบครัว*. สืบค้นจาก <http://www.owf.go.th/wofa/modules/website/upload/article/97d69bd36c33c0fb50a40ddd5889db20.pdf>.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). *นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กปฐมวัย (๐-๕ ปี) ระยะยาว พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๙*. กรุงเทพมหานคร: วี.ที.ซี คอมมิวนิเคชั่น.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2554). *แนะแนวหลักในการปฏิบัติต่อลูกวัย 3-5 ปี ของพ่อแม่ผู้ปกครอง*. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2542). *สร้างวินัยให้ลูกคุณ*. กรุงเทพมหานคร; ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.

ภาษาอังกฤษ

- Barbara, K., and other. (1990). *A guide to positive discipline*. Massachusetts: Simon & Schuster.
- Campbell, D., and Palm, G. F. (2003). *Group parent education: Promoting parent learning and support*. USA: Saga.
- Savage, T, V. (1990). *Discipline for self-control*. New Jersey: Prentice-Hall.